

anelse højere. Sørg altid for, at grene, græs og lignende, der kan få fat i linen under modhugget, er fjernet. Dette er dog ikke ensbetydende med, at man skal spolere pladsen totalt, og få den til at ligne en nyfriseret golfbane....

Præsentation

Den perfekte præsentation afhænger ikke blot af korrekt agnvalg, montering og krogtafsmateriale, men også af faktorer som overordnet takelkonstruktion, kaste- og „nedsynknings-teknik“ samt lineføringen i vandet.

Måden, man vælger at præsentere agnen på, bør såvidt muligt bygge på en viden om karpernes forageringsadfærd, hvor man fisker samt detaljer, som f.eks. bundens hårdhed og struktur. Har man f.eks. observeret „bubblers“, der foragerer i selve mudderet, vil det i mange situationer kunne betale sig at fiske agnen et lille stykke nede i mudderet. I dette tilfælde vil fisken blive tiltrukket af agnen på baggrund af berøring, „duft“ og smag. At man ser bobler, er dog ikke nødvendigvis ensbetydende med, at fisken rent faktisk foragerer i selve mudderet. Selv om fisken æder fra overfladen af bunden, vil der tit komme bobler op alligevel omend i et mere begrænset omfang. I disse tilfælde vil det tit kunne betale sig at fiske agnen, så den ligger frit synlig på bunden. Er bunden ikke alt for blød, vil en normalt synkende agn klare jobbet perfekt. Over ultra blød bund vil en synkende agn let blive trukket ned uanset hvad, og den bedste metode kan derfor være at fiske en langsomt synkende eller decideret „kritisk afbalanceret“ agn. Pop-up agn, der fiskes flydende et lille stykke over bunden, kan være utrolig effektivt både over hård og blød bund, næsten ligegyldigt hvordan fisken foragerer.

Uanset om man fisker agnen i eller på bunden, er et dybdegående kendskab til bundens helt præcise struktur i mange vande intet mindre end altafgørende for at sikre en ordentlig præsentation. Er der f.eks. 80 centimeter mudder, hvor man kaster ud, skal der ikke meget til at forestille sig, hvor langt en 2 oz bolt-rig kastet over 90 meter vil synke. Langt de fleste checker aldrig dyndlagets dybde særlig præcist og er som regel fint tilfredse med kategorierne „mudret“ eller „ikke mudret“ bund. Selv hvis man sejler ud på

foderpladsen og mærker i bunden med en stok og regulært måler mudderdybden præcis, hvor taklet skal ligge, skal man stadig huske at kompensere for blyets vægt og form samt farten i nedslaget. Dyndmåling med en stok vil i øvrigt i mange tilfælde give et falsk billede af muddrets opbygning. Ofte vil man komme ud for at jage stokken ned, og det føles som om, at bunden er relativt hård. Hvad man ikke mærker er eventuelt „flyvesilt“ eller mudder på flydende form, der, når taklet kastes ud, vil dække agnen fuldstændig. Lader man stokken synke langsomt for at mærke detaljer i muddrets overfladestruktur, vil man også nemt kunne blive snydt. Mange søger med tørvelag på bunden har en relativt hård „måtte“ på et par centimeters tykkelse som umiddelbar vil føles som „hård bund“. Jager man derimod stokken ned med fuld kraft svarende til kraften af et stort lod i nedslaget, synker man måske 1 meter ned! Her vil et normalt tungt bolt-takel kunne ligge perfekt på bunden, hvis det sejles ud. Kastes taklet derimod ud, vil bly og agn bore sig ned under „måtten“. Vælger man at takle dyndproblemet med en mudderrig eller lignende, hvor krogtafsen monteres på hovedlinen, skal der ydermere kompenseres for linens vinkel ned til taklet. Jo lavere man har stangtoppene, desto mere vil hovedlinen, og dermed krogtafsen, blive trukket ned i mudderet. Den letteste måde at checke, hvor langt oppe på hovedlinen krogtafsen skal fikseres eller stoppes, er at montere et stykke hvidt uldtråd fra blyet parallelt op langs hovedlinen. Enden af uldtråden fastgøres med en stopknode af power-gum. Taklet kastes ud og efterlades opstrammet som i en fiskesituation 10-15 minutter i mudderet. Er der tale om meget fin-kornet mudder, vil uldtråden „tage farve“, og man kan nu helt præcist justere placeringen af krogtafsen. Næsten uanset hvilket takel man bruger, er nedsynkningen af taklet utrolig vigtig for, at taklet fisker som beregnet. Ved fiskeri over blød bund ser man tit folk „hive taklet fri af mudderet“, inden stangen lægges på plads i stangholderne. Dette er efter min mening fuldstændig misforstået. At taklet skal hives fri, for at man vil være sikker på, at det fisker perfekt, er ofte udtryk for, at man har valgt det forkerte takel til situationen. Ved at hive taklet „fri“ eller hen over bunden, risikerer man, at krogagnen maskeres eller filtreres ind i grenstumper eller

problemet med frigang dog knapt så stort - eller er det? Næsten uanset hvor lille friktionen er i ledgerbead og indikator, vil modstanden dog være rigeligt til, at agnen opfører sig „unaturligt“, når den suges ind. Jo længere man gør krogtafsen, desto større er chancen for, at det ikke ligger helt strakt på bunden, og dermed for at fisken mærker minimal modstand, idet den tager agnen.

Fiskes der med glidetakler og „chock-rigs“, kan man ud over frigang i selve krogtafsen sikre ekstra frigang ved at fiske med relativt slap line imellem takel og stang.

Det er dog ikke i alle situationer, at „frigang“ er bidende nødvendigt. Faktisk kan det stik modsatte princip, nemlig ingen frigang og stor modstand, være den helt rette medicin, hvis fiskene samler agnen op i læberne, og forsøger at spytte den ud igen.

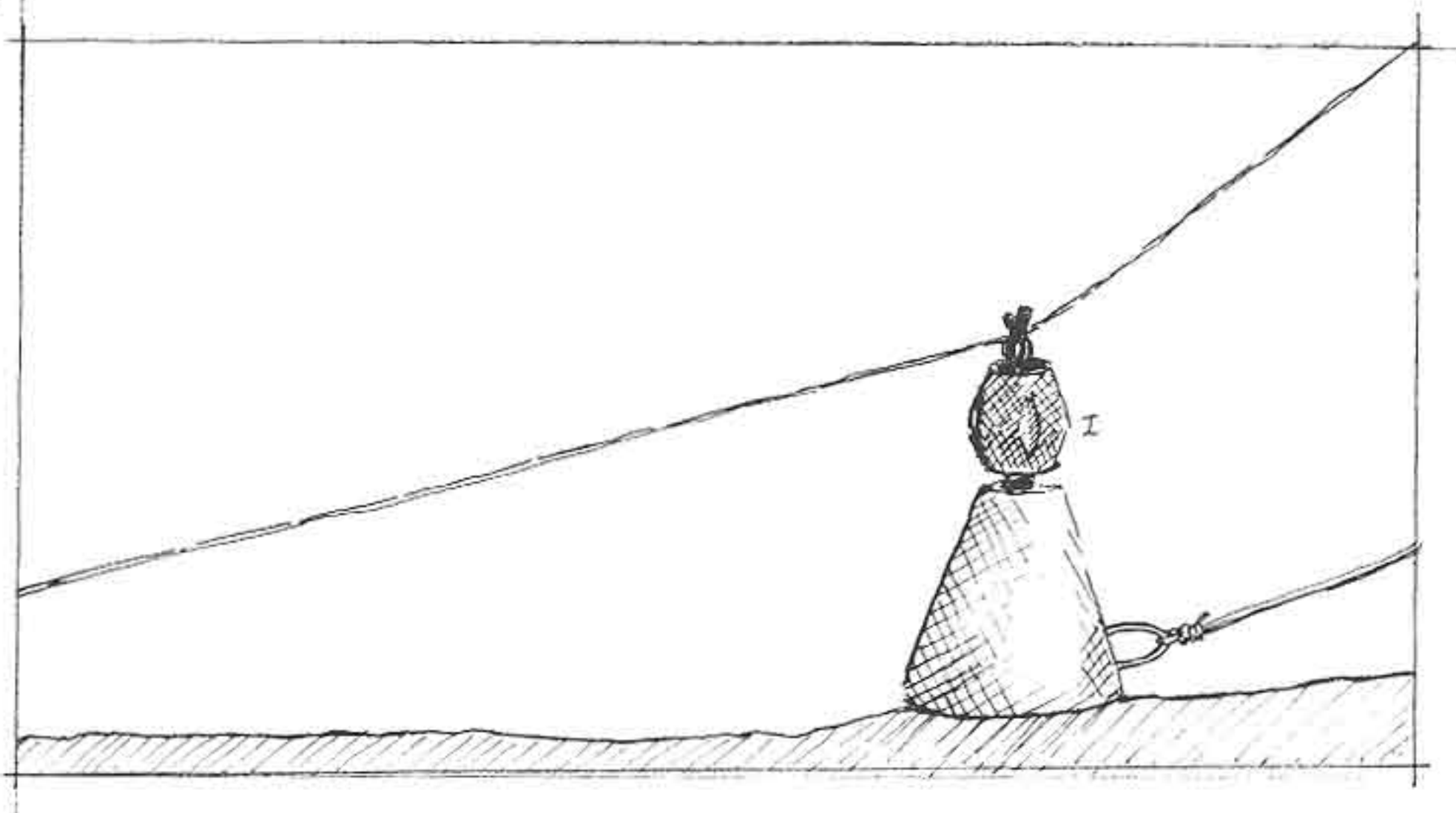
Taklets konstruktion er dog langt fra den eneste ting, man bør tænke over for at få den optimale præsentation. I mange vande kan karperne risikere at blive skræmt, fordi de ser eller mærker takel og line. Hvorvidt fiskene lader sig påvirke af disse ting varierer meget fra sø til sø, og har ikke nødvendigvis noget at gøre med, om fiskene har været fanget før. Jo mere hårdt fisket vandet er, desto større er risikoen dog for, at det vil have betydning. Personligt er jeg af den opfattelse, at man lige så godt kan satse på at camouflere taklet så godt som muligt, f.eks. ved at bruge krogtafs og lod, der ikke står i for kraftig kontrast til bunden. Af samme årsag undgår jeg ofte tubes, hvis ikke det er strengt nødvendigt. Uanset, om så fiskene måtte være fuld-stændig lige glade, mister man intet ved at sørge for, at fiskene ikke kan se taklet. Mange grejfabrikanter fremstiller perfekt malede og lakerede camouflagelodder, der matcher alt fra mørk mudderbund til lyst sand. Mindre kan dog gøre det, og fisker man over blød bund, hvor loddet alligevel synker lidt ned, er farven fuldstændig underordnet. Undgå stopperler og lignende i stærke farver, da man risikerer, at småfiskene (eller karperne) tror, det er „mad“ og begynder at pufte til taklet. Mange krogtafsmaterialer findes i forskellige farver, og hvis man ikke kan finde en, der matcher bunden nogenlunde, kan man evt. give den lidt farve med en permanent tusch.

Krogtafslinje lavet af ren HPPE er flydende, hvilket resulterer i, at krogtafsen ofte står i en bue op i vandet. Fisken vil både kunne se og mærke dette, og er der tale om meget sky fisk, risikerer man, at de gennemskuer bedraget. Har fiskene ydermere tidligere været fanget på krogtafser, der buer op i vandet, risikerer man, at de associerer præsentationen med fare og bliver skræmt. Måden at komme udenom problemet er at placere små hagl eller putty på tafsen. Putty eller „Heavy Metal“ er en slags tungt modellervoks, der bruges til at fintune diverse rigs. Alternativt kan man vælge et synkende krogtafsmateriale.

Det er et velkendt fænomen i mange vande, at fiskene bliver skræmt af liner igennem vandet. Særligt i forbindelse med bolt-taktikker, hvor linen skærer fuldstændig stramt igennem vandet, bliver fiskene let skræmt, hvis de svømmer ind i linen over foderpladsen. Problemet kan mindskes ved at fiske en halv-slæk line kombineret med faste- eller semifikserede-boltrigs, der ikke behøver modstand fra line-clips eller baitrunner for at sikre en ordentlig prikning. Husk, at jo mere slækline, der er imellem takel og indikator, desto mere forsinket bliver indikationen. Der er derfor en stor risiko for, at fisken allerede har haft agnen i munden et stykke tid, når bidmelderen indikerer hug. Det kan derfor i forbindelse med slækline taktikker tit betale sig at gøre modhug tidligere, end man ellers ville have gjort.

Tillader dybdeforhold og stangopstillingsmuligheder det, kan man også blot sørge for, at hovedlinen ligger på bunden ved at sænke stangtoppene så meget som muligt. Hvis bunden ikke er jævnt skrånende, er det dog ikke altid lige let at få linen til at ligge „klinet“ til bunden. Er der ikke for mange snags, sten eller klipper på bunden, er baglod eller fly-back tungsten tube gode metoder til at få hovedlinen ned langs bunden. Er fiskene meget linesky, eller får man for mange falske nap, når fiskene svømmer omkring på foderpladsen, er „baglod“ (fig. 3) en suveræn metode til at sænke hovedlinen. En anden situation, hvor baglodder kan være en fordel er, hvis der er meget bådtrafik. Selv om en flodpram eller en windsurfer kan give en fantastisk fight, ender man sjældent som sejrherren. Traditionel-

3/

▲ *Gardeners "clip-baglodd". Linen, der er fastgjort i øjet, bruges til at trække bagloddet ind igen.*

le baglodder monteres og kastes ud ved håndkraft, efter at endetaklet er kastet ud. „Øje-bagloddet“, hvor linen monteres i et stort „øje“, kan bruges til både confidence- og bolt-rigs. For at sikre en optimal indikation af hugget er det vigtigt, at bagloddet er tilstrækkelig tungt til at stå urokkeligt fast, når trækkes fra fisken skal forplantes effektivt til bidmelderen. Dette kræver, at bagloddet er noget tungere end den kraft, der skal til for at udløse lineclip og bait-runner eller til at bevæge indikatoren.

Ulempen ved baglod er, at man i de sekunder, der går, inden man får kontakt til fisken, meget let risikerer, at linen hærges ved kontakt med sten o.lign. på bunden eller ligefrem sætter sig fast - og så kan man godt vinke farvel til drømmefisken. „Clip-bagloddet“ fungerer nærmest som en „downrigger-clip“. Ved hjælp af skruen (I) kan „clippen“ justeres, så den akkurat kan glide ned ad linen uden at falde af, samtidig med at den er løs nok til at blive hevet fri, når fisken hugger. Hvis der er mange bundsnags, er denne form for baglod det eneste forsvarlige at bruge, da man lettere undgår, at linen sætter sig fast. Fordi linen bliver slap, efter den er trukket

fri af clippen, opnås den bedste hugindikation ved hjælp af en effektiv „dropback“ indikator. På grund af den store friktion i clippen er denne type baglod mest velegnet til brug i forbindelse med forskellige typer „skræmmerigs“. På siden af bagloddet monteres en snor i bøjlen (II), så loddet kan hives tilbage og bruges igen.

Hvis man kun har brug for at sænke de yderste 1-6 meter af linen og f.eks. fisker et sted, hvor der er grove snags et godt stykke ud fra bredden, er „Fly-back Tungsten Tube“ (FTT) den rette løsning. For at metoden virker, skal loddet naturligvis være markant tungere end FTT'en, der monteres på hovedlinen bag taklet. Princippet er, at den i kastet glider tilbage op af hovedlinen og stopper ved stopkunden/perlen. FTT'ens aflange „tubeform“ og blødhed gør desuden, at den let går fri af grøde og andre snags. Husk, at linen kun skal strammes svagt op, da man ellers løfter FTT'en over bunden, så den glider tilbage til taklet. Et andet godt „fly-back bagbly“ er Fox's „Sliders Backleads“.

Sidst, men ikke mindst, gælder det selvfølgelig om at fiske taklet der, hvor man har fodret. Kaster man taklet til det samme sted på overfladen, hvor foderet landede, skal man huske, at taklet svinger ind mod land, hvis linen holdes stram under nedsynkningen. Dette er især vigtigt at holde sig for øje, når der fiskes på lidt dybere

vand. Løsningen er at bremse taklet en brøkdelt af et sekund idet det rammer vandet, og derefter lade det synke med slap line. Alternativt kan man selvfølgelig kaste lidt for langt, og lade taklet synke med strakt line, så det svinger tilbage til det rigtige sted på bunden. Endnu svæ-

rere bliver det i strømvand, hvor man ydermere skal tage højde for, at taklet også svinger mod egen bred, når det synker på stram line.

GREJBOKSEN

Udover de utallige takeldele, som er andetsteds, findes der et utal af spøjse dippedutter og uundværligt ragelse, der er svære at kategorisere. I det følgende vil jeg gennemgå diverse ting, der er gode at have i grejboksen. En god rummelig takelboks er god at have til at holde orden på alle småtingene. Min favorit er Fox's System bokse. Systemet består af en rummelig stor boks, med udskiftelige moduler, så man selv kan bestemme rummenes størrelser. Til systemet hører des-

uden en lang række specialdesignede småbokse til opbevaring af svirvler, forfangsline („dispensers“), kroge, beads, hairstops med mere. Af andre gode bokse på markedet kan blandt andet nævnes diverse Plano og Stewart bokse.

Et udvalg af de mest nødvendige småting i karpefiskerens grejbox. ▼

